

CPS-studiedag ‘Politiële surveillance en noodhulp in review: transversaliteit doorheen toezicht en interventie’, 18/09/2012

Titel Gebiedsgebonden politiezorg centraal aansturen o.l.v. HCP Putteman Paul.

Aantal deelnemers sessie 1: 28 personen
sessie 2: 20 personen

Vraagstelling:

Wanneer gesproken wordt over GGPZ, wordt vooral naar de wijkwerking gekeken.

Interventiediensten treden voornamelijk reactief op.

Om ook de interventiediensten te betrekken in deze aanpak en meer bevolkingsgericht te laten werken, werden een aantal initiatieven genomen. Zo werden o.a. briefingtools ontwikkeld, toezichtbestanden,... om de ploegen beter aan te sturen.

Dit impliceert dan in zekere zin een centrale aansturing.

Staat centrale aansturing niet haaks op de pijler van empowerment?

In welke mate kan de interventiedienst concreet samenwerken met de wijkdienst?

Volgens HCP Pirard Philip (korpschef PZ HAZODI) zijn de functionaliteiten heel vaak opgesplitst. Alle diensten zijn eilandjes op zich, maar zo gaat de informatie verloren.

Vb: De wijkdienst ontfermt zich over uitstelbare situaties zoals geluidsoverlast.

Deze situaties zijn niet altijd opgelost met een gewoon gesprek van de wijkinspecteur, interventie moet ook langsgaan op de moment zelf en bestuurlijk optreden.

De samenwerking tussen alle diensten is dus zeker belangrijk, anders gaat de informatie tussen de verschillende diensten ook verloren.

Er zijn een paar belangrijke punten waar op gelet moet worden:

- 1 centrale verzamelplaats voor alle informatie, dit gekoppeld aan centrale doorspeling van deze informatie.
Er kan een registratiesysteem gebruikt worden, hiervoor is de module ‘afhandeling’ geschikt. Alle diensten kunnen dit raadplegen en opvolgen.
- De structuur van het gebouw, de functionaliteiten niet meer opsplitsen maar fysiek laten samen zitten.

Kan dit op een structurele manier bewerkstelligd worden?

Volgens HCP Mulleners Frank (korpschef PZ GAOZ) werd in de PZ GAOZ in het najaar van 2008 beslist om over te schakelen naar een gebiedsgebonden werking met alle peilers van community police.

De zone werd ingedeeld in 3 sectoren.

Iedere sector staat onder leiding van een commissaris, dewelke 50 mensen ter beschikking heeft. Deze sectoren hebben verschillende cellen (verkeer, interventie, recherche,...).

Aan het hoofd van deze verschillende cellen staat een hoofdinspecteur.

Interventie en recherche werden nog eens onderverdeeld.

- Interventie werd gesplitst in 3 groepen, elke groep bevat 20 personen. De personeelszaken van deze 20 personen wordt beheerd door de hoofdinspecteur, verantwoordelijk voor deze groep.
Wanneer er een overschot van personeel is binnen deze groep, kunnen zij ingezet worden waar nodig.
- Recherche werd verdeeld in 4 groepen. Binnen de lokale recherche is er sprake van 2 pijlers nl. de tactische en de technische recherche.
De tactische recherche bestaat uit 6 hoofdinspecteurs en 6 inspecteurs die onder leiding staan van 1 supervisor, een ex maatschappelijk assistente.
Onder de technische recherche valt het sporenteam en het zonaal informatiecentrum.

Van de Hoek Jaap (teamchef wijkteam Tholen, Politie Zeeland) stelt dat de noodhulp de slagader is van de politie, die altijd aanwezig moet zijn.

Er is een gezegde 'als het er echt toe doet is de politie er voor je'.

Als de burger belt verwacht hij/zij een passende reactie. Wanneer men dit aan de burger kan geven, verhoogt men zo het vertrouwen dat de burger in de politie stelt.

Hierdoor kan de burger ook ingeschakeld worden, waardoor de slagkracht van de politie vergroot.

In Nederland zijn er 2 stromen m.b.t. organisatie van de taakuitvoering: de procesgeoriënteerde (brandweerpolitie) met de 5 domeinen (toezicht, opsporing, handhaving, noodhulp en intake & service) en de gebiedsgebonden aanpak.

Bij de procesgeoriënteerde aanpak ligt het accent op de sturing van de 5 basisdomeinen.

In de gebiedsgebonden aanpak vertrekt men vanuit een geografische entiteit en wil men zo een optimale dienstverlening garanderen los van klassieke, sterke structuren (vb. interventie-, wijk-, verkeers- en opsporingspolitie) en processen.

Medewerkers worden maximaal voor alle taken ingezet.

Momenteel wordt er in Brabant nog gewerkt via de procesgeoriënteerde aanpak, maar vanaf 2013 zal Brabant samenkomen met Zeeland en zal er gewerkt worden via de gebiedsgebonden politiezorg. Dit laatste is trouwens een nationale optie.

Er zal 1 centrale meldkamer komen, deze is leidend, en de noodhulp zal ingericht worden over de regio's heen.

Er wordt in 90% van de gevallen verwacht dat de teams binnen de 15 minuten aanwezig zijn. Wanneer er dus een oproep binnenkomt, herpositioneert de meldkamer de teams zodat de gaten opgevuld worden en men een optimale werking kan garanderen.

De wijkagent fungeert als verbinding tussen de wijkwerking en het bestuur. Hij heeft vooral als taak het signaleren van problemen en hierover overleggen, niet het aanpakken van kleine problemen.

De wijkagent werkt niet permanent bij de wijkdienst, hij kan evengoed ingezet worden bij interventie.

Opgemerkt wordt dat doordat de wijkagent in Nederland niet permanent belast is met wijkdienst, zij niet alles weten wat er speelt in de wijk.

Van de Hoek Jaap (teamchef wijkteam Tholen, Politie Zeeland) stelt dat elke agent in Nederland sowieso een wijkagent is, maar de 'nieuwe' wijkagent zal voor 80% met wijk bezig zijn en de overige 20% met overlast.

De vraag wordt gesteld of de functie van wijkagent niet moeilijker wordt doordat deze regelmatig meedraait in interventie? (Vb.: dag 1 heeft de wijkagent een moeilijke interventie waarbij geweld gebruikt moet worden en dag 2 heeft hij zijn bemiddelende taak als wijkagent.)

Van de Hoek Jaap (teamchef wijkteam Tholen, Politie Zeeland) haalt aan dat deze werking zowel een positief als negatief punt kent.
Het positieve is dat de wijkagent hierdoor ervaren is in tal van zaken, het negatieve is dat er een ruime kennis van alle zaken nodig is.
Beide zijn taken van een wijkagent en het ene staat los van het andere.

Bemerkingen i.v.m. het centraal aansturen binnen kleinere zones worden gemaakt:

Kleinere zones hebben al hun personeel nodig. Indien het personeel opgesplitst is in verschillende diensten krijgt men als resultaat dat een personeelslid die 10 jaar actief geweest is als wijkinspecteur, na die 10 jaar niet meer inzetbaar is bij interventie.
Wanneer men diensten apart zet is de kloof te groot.
Het werken in verschillende diensten bevordert de werking tussen alle personeelsleden en is efficiënter, vooral in heel kleine zones.
Zone Pajot dreef een reorganisatie door.
Zo is er o.a.:

- * Geen onthaaldienst meer, de wijkinspecteur doet elke dag enkele uren binnendienst en neemt dan onthaal voor zijn rekening en de rest van de uren is hij bereikbaar.
- * Een dagcoördinator die verantwoordelijk is voor iedereen die aan het werk is. Hij stuurt de meest adequate ploeg ter plaatse (interventie, wijk) bij een vraag tot steun.

Een kleinere zone kan dus aanzien worden als een gebiedsgebonden politiezone.

Het is niet noodzakelijk dat sectoren worden samengebracht indien dit niet mogelijk is. Er moet enkel een scanning van de zone gebeuren, de organisatie moet aangepast worden aan het leven in de streek. De organisatie is ook afhankelijk van het budget.
De problemen moeten globaal aangepakt worden en niet per dienst afzonderlijk.

Bemerking i.v.m. de werking van de wijkdienst:

Sommige personen worden wijkinspecteur om de verkeerde reden.
Deze personen denken dat een wijkinspecteur elke dag werkuren heeft van 08.00 tot 16.00 uur en zijn niet bereid om nog andere uren te werken.
Bij gebrek aan andere kandidaten is men wel genoodzaakt om deze personeelsleden aan te nemen als wijkinspecteur, maar hierdoor krijgt men dan wel problemen.
Daardoor moet het duidelijk gemaakt worden aan de kandidaten dat een wijkinspecteur meer is dan enkel de uren. Deze functie is geen uitbolfunctie.

Wanneer er een misdrijf gebeurt waarin er een overlapping is in de 3 sectoren wordt de informatie, door het centraal informatiepunt, doorgespeeld aan de juiste sector.
Als startpunt gaat men uit van de plaats van het feit of de woonplaats van betrokkene.

Nog een aantal bemerkingen i.v.m. werking zonder afzonderlijke sectoren werden geformuleerd.

Wanneer de aparte sectoren afgeschaft worden moeten alle personeelsleden kennis hebben van alle zaken. Hierdoor is er geen sprake meer van specialisten, sommige externe partners vragen juist naar specialisten.
De bedoeling is dat iedereen alles kan.
Het belangrijkste is dat het probleem wordt aangepakt.

Iedereen doet alles, maar er zijn ook nog personeelsleden die met specialere taken bezig zijn.

Indien nodig zijn er ook nog andere diensten bij bv. justitie.

Wanneer men in een zone werkt met specialisten creëert men hierdoor een probleem.

Als er op een bepaald vlak 1 specialist aanwezig is, moet er eigenlijk ook een 2^e specialist zijn om de taken op te volgen indien de 1ste specialist wegvalt.

Essentie van de resultaten

- Er moet geprobeerd worden om de typische eigenheden van de afzonderlijke functionaliteiten af te zwakken.
- Het model, gebiedsgebonden politiezone, biedt meer perspectieven. Iedereen is gemakkelijker inzetbaar wanneer nodig.
- Elke zone apart moet voor zichzelf uitmaken wat het meest rendabel is voor hun zone, afhankelijk van de eigenheid van de zone en het budget.